

EAŞALONUL SECUND AL FOTBALULUI NOSTRU ÎN LUMINA UNOR REALITĂŢI

● DOI ANTRENORI COMENTEAZĂ SUCCINT TRECUTUL CAMPIONAT ŞI FAC PROPUNERI PENTRU URMĂTORUL ●

Paul Popescu: „INFUZIA DE JUCĂTORI TINERI —

Cicerone Manolache: „DE CE PE CĂLDURĂ

O CERTITUDINE ÎN SERIA I“ ŞI NU SÎMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ?”

De mai mulţi ani, cu Metalul Bucureşti se întâmplă un fenomen aparte. În fiecare vară părăsesc Pantelimonul — baza sportivă de la marginea Bucureştiului — doi, trei sau mai mulţi jucători, cei mai buni ai echipei, cu dezlegare sau fără, atraşi de mirajul promovării în prima divizie a ţării. Şi de fiecare dată, ca Phoenixul din legendă, echipa renaşte parcă mai viguroasă, etalînd în campionat un joc unanim apreciat, zdrobind în Cupă teamuri de A cu velleităţi. Se spune despre această divizionară B că a dat altora un... vagon de jucători. Ei bine, cunoscînd numai acest semnificativădevăr, nu se poate să nu te gîndeşti cu admiraţie la munca titanică pe care o desfăşoară la această echipă unul dintre tinerii antrenori ai fotbalului nostru, aflat de cinci ani la cîrmă il-lui reprezentativ al marii uzine bucurestene.

Paul Popescu este un interlocutor ideal. Ghiceşte întrebările, are, parcă, pentru fiecare pregătite deja răspunsurile. Cunoaşte bine REALITATEA Diviziei B despre care l-am rugat să ne vorbească.

— S-au făcut mulţi paşi înaintea faşă de ani trecuţi. Din toate punctele de vedere. Nu se mai joacă chiar atât de dur, există o preocupare evidentă din partea majorităţii echipelor pentru o mai bună organizare a jocului, pentru mărirea capacităţii de efort şi disciplină, pentru a învinge prin mijloace pur sportive. Sportul studenţesc, Politehnica Galaţi, Progresul Bucureşti, Metalul Bucureşti, S.N. Olteniţa au etalat în campionatul trecut un fotbal bun, plăcut, spectaculos pe teren

propriu, ofensiv în deplasare. Sigur că au fost şi echipe — Chimia Rm. Vilcea, C.F.R. Paşcani, Portul Constanţa — care, pe teren propriu, au mizat pe intimidarea adversarului, evoluînd dur, subordonînd jocul obţinerii, cu orice preţ, a punctelor. Dar, repet, în general, faşă de ceea ce era cu 4-5 ani în urmă, Divizia B, seria I, pe care o cunosc mai bine, a făcut un progres evident. Totuşi, nu suficient pentru a fi toată lumea mulţumită. Procesul de instruire trebuie, în continuare, perfecţionat, cu accente pe mărirea capacităţii de efort şi a tehnicităţii jucătorilor. Acest lucru depinde numai de noi, antrenorii. Şi tot de fiecare dintre antrenorii depinde şi faptul ca fiecare echipă să-şi definească o personalitate a sa, bazată pe nişte atu-uri dobîndite cu mare trudă.

— Se discută acum mult mai puţin despre echipele din Divizia B. Citeva exemple: Sportul studentesc i-a lansat pe Sandu Mircea, Leşanu, Jucă; Progresul pe juniorul Dumitriu şi Gh. Georgescu; Politehnica Galaţi pe Tolea, Bezman, Marinescu; S.N. Olteniţa pe Stămanich şi Răducanu. La fiecare echipă se află 3-4 jucători, în jur de 20-22 de ani, de certă valoare. Mulţi dintre aceştia vizează şi e bine să fie promovaţi în Divizia A. Actualul sistem de transferări le-a întins chiar o mină, fixînd perioada de carantină la 6 luni. Ajuns la acest punct — ca unul lovit, an de an, de problema transferărilor, între campionate trăind clipe de groază, fiindu-mi pur şi simplu frică să nu aflu la un moment dat că nu mai am nici un jucător — aş vrea să subliniez un aspect, destul de dureros pentru oricare echipă mai mică: divizionarele.

A răcolează jucători fără discernămint, fără să dea măcar un telefon la conducerea respectivei echipe. Procedul este greşit şi neomeneşte. Greşit pentru că nu cunosc pe jucătorii pe care-i iau, cum s-a întîmplat şi cu Dumitru Emil, care, după un an revine la club, ca necorespunzător pentru F.C. Argeş, cu Savu, care n-a jucat nici un meci la Steaua, transferat acum la Rapid, Neomeneşte, pentru că se poate întîmpla, ca dintr-un foc, o echipă să rămînă fără 4-5 jucători. Cazul nostru, cînd, într-un singur an, 1971/1972, am pierdut 8 jucători — Savu, Dumitru Emil, Roman, Cojocaru, iar acum Troi, Rădulescu, Mateescu, Stan Gabriel; cazul Progresului şi al multor alora, F.R.F. ar trebui să limiteze la 2 numărul jucătorilor care să plece într-un an de la o echipă. Niciodată, o spun cu mîna pe inimă, Paul Popescu nu se va opune ca Troi sau Savu să nu urmeze un drum ascendent în fotbalul nostru de performanţă.

— Metalul a jucat la Giurgiu, Brăila, Galaţi etc. Ce alte probleme, privind campionatul Diviziei B, din punct de vedere organizatoric, au dat de gîndit antrenorului Paul Popescu?

— Terenurile pe care se joacă meciurile sînt bune; partidele au fost mai bine organizate peste tot; arbitrajul a fost mai bun, mai calitativ, dovadă numărul mai mare de victorii obţinute în deplasare; echipele, cu nişte excepţii, s-au prezentat bine puse la punct în faţa publicului. Două lucruri dau încă de gîndit: numărul mare, totuşi, de persoane aflate în incinta terenului de joc şi multe rezultate-surpriză, obţinute în finalul campionatului, cum au fost cele înregistrate de Chimia Rm. Vilcea la Galaţi, de Corvinul la Satu Mare. Prima deficienţă poate fi uşor înlăturată, existînd şi indicaţii precise în acest sens. A doua are însă implicaţii adînci şi atînge sterele eticii sportive, prestaţia unor jucători, antrenorii, asociaţii.

— Ce idee aţi dori să devină fapt, în campionatul viitor?

— Antrenorii divizionarelor B să aibă mai mult curaj. Preocuparea permanentă şi profundă pentru infuzia de elemente tinere să devină în continuare o boală molipsitoare şi fără leac. Ar fi suficient pentru ca „B”-ul să fie cu adevărat un suport al fotbalului de performanţă.

după un an revine la club, ca necorespunzător pentru F.C. Argeş, cu Savu, care n-a jucat nici un meci la Steaua, transferat acum la Rapid, Neomeneşte, pentru că se poate întîmpla, ca dintr-un foc, o echipă să rămînă fără 4-5 jucători. Cazul nostru, cînd, într-un singur an, 1971/1972, am pierdut 8 jucători — Savu, Dumitru Emil, Roman, Cojocaru, iar acum Troi, Rădulescu, Mateescu, Stan Gabriel; cazul Progresului şi al multor alora, F.R.F. ar trebui să limiteze la 2 numărul jucătorilor care să plece într-un an de la o echipă. Niciodată, o spun cu mîna pe inimă, Paul Popescu nu se va opune ca Troi sau Savu să nu urmeze un drum ascendent în fotbalul nostru de performanţă.

— Metalul a jucat la Giurgiu, Brăila, Galaţi etc. Ce alte probleme, privind campionatul Diviziei B, din punct de vedere organizatoric, au dat de gîndit antrenorului Paul Popescu?

— Terenurile pe care se joacă meciurile sînt bune; partidele au fost mai bine organizate peste tot; arbitrajul a fost mai bun, mai calitativ, dovadă numărul mai mare de victorii obţinute în deplasare; echipele, cu nişte excepţii, s-au prezentat bine puse la punct în faţa publicului. Două lucruri dau încă de gîndit: numărul mare, totuşi, de persoane aflate în incinta terenului de joc şi multe rezultate-surpriză, obţinute în finalul campionatului, cum au fost cele înregistrate de Chimia Rm. Vilcea la Galaţi, de Corvinul la Satu Mare. Prima deficienţă poate fi uşor înlăturată, existînd şi indicaţii precise în acest sens. A doua are însă implicaţii adînci şi atînge sterele eticii sportive, prestaţia unor jucători, antrenorii, asociaţii.

— Ce idee aţi dori să devină fapt, în campionatul viitor?

— Antrenorii divizionarelor B să aibă mai mult curaj. Preocuparea permanentă şi profundă pentru infuzia de elemente tinere să devină în continuare o boală molipsitoare şi fără leac. Ar fi suficient pentru ca „B”-ul să fie cu adevărat un suport al fotbalului de performanţă.

Laurenţiu DUMITRESCU

A înjgheba o discuţie despre fotbal cu un om a cărui existenţă se materializează în 20 de ani petrecuţi pe gazon este deosebit de uşor şi plăcut şi de multe ori nu găseşti cheia sau modalitatea de a-l pune punct. Unul dintre aceşti interlocutori este inginerul Cicerone Manolache, fostul internaţional şi actualul antrenor al divizionarei B, C.F.R. Timişoara, de care îl leagă o mulţime de fire nevăzute.

— Îmi iubesc profesiunea de inginer agronom — ne spunea recent Manolache. Dar prima mea dragoste rămîne tot fotbalul. După ce am contribuit, ca jucător, la revenirea în Divizia A, după 14 ani, a C.F.R.-ului, am acceptat cu plăcere propunerea să preiau conducerea tehnică a acestei echipe, fiind convins că numai un jucător care a ţinut la clubul său poate fi şi un antrenor ataşat, în totalitate, acestui club.

— Ce calificativ acordă editiei trecute a campionatului Diviziei B?

— A fost o ediţie destul de pasionantă, mai ales în privinţa evoluţiei echipelor aflate în partea a doua a clasamentului. C.S.M. Reşiţa s-a instalat la şefie şi a fost imposibil să fie detronată, succesul ei datorîndu-se capacităţii profesionale a antrenorului Reinhardt, colaborării între conducerea secţiei, antrenor şi jucători, precum şi condiţiilor materiale excelente de care se bucură fotbalul în judeţul Caraş-Severin. Începînd însă de la locul secund în jos, aproape toate echipele, simţînd fiorii reci ai retrogradării, nu au dat randamentul aşteptat. Faptul acesta mă face să concluzionez că ediţia trecută a campiona-

tului, ca valoare, a fost destul de slabă în comparaţie cu pretenţiile afişate de echipele care alcătuiesc seria a II-a.

— Aveţi unele propuneri privind organizarea viitoarei ediţii?

— Una singură şi, cred, esenţială. Ora 11 de duminică dimineaţa, la care sînt programate meciurile, este total nepotrivită. Atît pentru jucători care trebuie să evolueze în momentul în care căldura începe să muşte mercurul termometrelor urcat la maximum, cit şi pentru spectatori care sînt din ce în ce mai puţini la o astfel de oră. Din această cauză aş propune ca meciurile Diviziei B să se dispute sîmbătă după-amiază. Consider că în acest fel stadioanele pe care se joacă vor fi mult mai populate decît în campionatul trecut.

— Cum apreciaţi, retrospectiv, arbitrajele ediţiei 1971-1972?

— În general bune. Cu excepţia arbitrajului I. Catană din Carei care la meciul cu Minerul Baia Mare s-a dovedit a fi rău intenţionat faşă de noi, fapt pentru care îl vom recuza; în celelalte partide din campionat, arbitrii s-au dovedit competenţi şi autoritari.

— Oare, consideraţi toate rezultatele înregistrate ca fiind cele „normale”?

— În afara celui 2-6 de la Satu Mare, dintre Olimpia şi Corvinul Huncdoara, cred că rezultatele din seria a II-a au fost cele reale.

— Care este punctul de vedere al antrenorului Manolache în ceea ce priveşte schimbul de miine al divizionarelor B?

— Cel pe care am început să-l aplic la echipa mea. Pentru viitoarea ediţie am renunţat cu hotărîre la serviciile unor „titulari” ca Pirvu, Bocşa, Gaboras, Nestorovici, Seceleanu care se considerau senatori de drept şi care erau, în acelaşi timp, exponenţii efortului dramatic, ai indisciplinei pe teren şi la antrenament. Am apelat în schimb la serviciile unor jucători tineri, dornici de afirmare — Dosan, Tomuţa, Petreanu, Aşa, Belodi, Popovici, Tismăniariu, Pătraşcu — cu dorinţa fermă de a instaura în sînul echipei un climat favorabil de pregătire, desfăşurată pe coordonatele unei discipline fără fisuri, acestea ca elemente absolut necesare obţinerii performanţei propuse. Nu vreau să dau lecţii altora. Cred, însă, că aceasta este singura cale de a progresa în Divizia B. Şi, din cîte cunosc, la fel au procedat şi alte formaţii din seria a II-a. Sigur că îmi va fi mai greu în privinţa omogenizării „11”-lui de bază, dar am convingerea că tinerii jucători cărora le voi acorda încrederea se vor comporta în aşa fel încît despre C.F.R. Timişoara să nu se vorbească decît de bine.

PETRE ARCAN

PĂGUBITORUL FLUX AL JUCĂTORILOR

Despre menirea Diviziei B s-a mai scris şi altădată în coloanele revistei „Fotbal”. De fiecare dată titlul suna cam aşa: „Răspunde Divizia B necesităţilor actuale ale fotbalului nostru?” Titlul este perfect valabil şi azi pentru că nici acum nu este definită menirea, scopul acestei trepte a soccerului nostru. În mod obişnuit, se spune că Divizia B trebuie să fie o treaptă neapărată necesară pe drumul calificării fotbaliştilor noştri pentru „A”. Dar ea constituie mai mult un scop în sine, de mulţumire a unor vanităţi locale (pe tema: „a fi cit mai aproape de Divizia A”), ceea ce conduce la ideea că ea însăşi ere (mai bine-zis: şi-a creat) caracter de performanţă.

Desigur, idealul ar fi ca cele două laturi, pe de o parte „creşterea, calificarea de jucători tineri, valoroşi şi talentaţi”, după cum se spune într-un limbaj tocit de alita întrebuintare, iar pe de altă caracterul de performanţă, să se îmbine. Idealul este greu de atins pentru că, în cele mai multe locuri, jucătorii tineri şi talentaţi sînt frînati în ascensiunea lor spre „A” neacordîndu-li-se dezlegarea, fîră de care nu pot promova, în aşteptarea clipei fericite cînd respectiva echipă se va clasa pe primul loc în „B” şi va promova în întregul ei. Sentimental vorbind, trebuie să-i înţelegăm pe acei antrenori şi conducători ai echipelor din divizia secundă care se des-

part greu de cel mai talentat jucător, de cele mai multe ori produsul oraşului lor.

Neexistînd, deci, o definire precisă şi clară a sarcinilor şi aspiraţiilor Diviziei B, e firesc ca existenţa acesteia să se ducă de la un campionat la altul, să se amine perpetuu rezolvarea acestui „ideal” al ei. Din acest motiv, aportul ei la împărtăşirea eşalonului superior al fotbalului nostru cu jucătorii tineri şi talentaţi de care vorbeam mai înainte, este mult mai mic decît se aşteaptă. De pildă, conform unui studiu făcut de federaţie, într-o perioadă de cinci ani (1967-1972) diviziile B şi C au dat echipelor din „A” 386 de fotbalişti. Cifra pare frumoasă, dar ea este minimalizată dacă o amintim şi pe cea de a doua: în acelaşi timp, 622 de jucători (decî aproape de două ori mai mulţi), au parcurs drumul invers, de la „A” spre „B” şi „C”. Vom merge mai departe cu cifrele (pentru că vin în sprijinul concluziei care se întrevede): în aceeaşi perioadă, Divizia C a dat „B”-ului 285 de jucători, în timp ce de la „B” spre „C” au plecat 570! Deci, în loc ca eşaloanele inferioare să le aprovizioneze pe cele superioare, fenomenul se petrece exact pe dos.

O privire asupra transferărilor recent încheiate la A confirmă cifrele de mai sus (cu tot ceea ce decurge din ele), deşi aparent par să ne contrazică. Astfel, 22 de fotbalişti au sosit în A de la echipele din B (am făcut abstracţie de loturile cu care au promovat Sportul studentesc şi C.S.M. Reşiţa) şi 11 de la C (s-au luat în discuţie numai jucătorii cunoscuţi, nu şi cei ce au fost transferaţi pentru „tineret-rezerve”); în sens invers drumul nu a fost parcurs decît de 10 fotbalişti. Dar asta era situaţia la 29 iulie, iar perioada de transferări pentru a II-a şi a III-a divizie se încheie la 5 august. Deci mai e suficient timp ca cifra celor 10 să crească.

Este clar că eşaloanele inferioare, bîzuindu-se pe elementele ce nu au dat randament în „A”, dar socotite „bune pentru B” sînt condamnate la o existenţă ternă, cenuşie, lipsită de perspectivă, cu strălucire doar pe plan local, pentru ca la prima confruntare mai dificilă să cadă.

Cifrele de mai sus, concluziile ce pot fi desprinse din direcţiile spre care se îndreaptă fotbaliştii, sînt clare. Este de datoria federaţiei ca, prin măsuri chibzuite să intervină în sensul schimbării mişcării actuale a

jucătorilor spre direcţia firească. Şi asta prin delimitarea strictă a intereselor diviziilor A şi B, interese care — păstrînd proporţiile — de foarte multă vreme se bat cap în cap la capitolul performanţă. Ştim că federaţia s-a şi gîndit la o reglementare în acest sens şi traducerea ei în fapt nu trebuie să mai întîrzie. Credem că numai cointeresîndu-i în mod real pe antrenorii formaţiilor divizionare „B” şi „C”, numai delimitînd strict caracterul acestor trei eşaloane principale ale fotbalului nostru se va reuşi ca cele 32 de echipe din „B” şi cele 168 din „C” să devină cu adevărat laboratoare de creştere, pregătire şi lansare a fotbaliştilor de performanţă.

S-a anunţat mai de mult, tocmai pentru frînarea exodului de jucători de la „A” către categoriile mici, instituirea unor probe limită pe care trebuie ca aceştia să le treacă dacă vor să joace în B. Este vorba, credem, mai ales de teste care să scoată în evidenţă posibilităţile lor fizice. S-a anunţat, de asemenea, şi posibila constituire, la federaţie, a unui fond prin care cluburile ce cresc şi promovează elemente tinere să fie recompensate. Ar fi, şi aceasta, o posibilitate de a se schimba acel sens al „migraţiei” jucătorilor de care aminteam mai sus.

Mircea TUDORAN